

UN OM CARE A FUGIT DE DUMNEZEU

Să ne plecăm capetele.

Bunule Dumnezeu, Îți suntem recunoscători pentru că avem privilegiul de a ne întâlni și în această după-amiază, la picioarele Tale.

Doamne, numai Tu știi cât au tânjit inimile noastre după ceasul acesta, în care putem sta iarăși înaintea poporului Tău, aducându-i mesajul de care are atâta nevoie în aceste vremuri. Tu ne-ai dăruit aceste câteva zile, de aceea, Te rugăm, Dumnezeule, să reverși îndurarea Ta peste noi și să ne dai călăuzirea Ta. Dă-ne toate cele trebuincioase, căci inimile noastre ard de dorința de a Te cunoaște mai bine.

Noi vedem recolta coaptă pe câmp și știm că grâul este gata pentru secerat.

Bunule Dumnezeu, Te rugăm să ne eliberezi de toate poverile noastre, ca să putem sta în prezența Fiului Tău în zilele care vin, și să ne coacem pentru Împărăția Ta.

Binecuvântează fiecare cântare ce va fi cântată; binecuvântează rugăciunile ce vor fi rostite și răspunde la fiecare în parte, Doamne.

Mântuiește-i pe toți cei pierduți și cheamă-i înapoi, la părășia din casa Dumnezeului celui viu, pe toți cei care s-au rătăcit de la cale.

Te rugăm, Doamne, să vindeci fiecare boală din locul acesta, astfel încât, la sfârșitul acestor adunări, să nu mai fie printre noi nici un neputincios.

Fă ca noi, cei care credem că suntem biserica adevărată, cei chemați; noi, care am ieșit din Babilonul acestei lumi, să avem parte de minunata părtășie a zilelor din urmă, să primim binecuvântarea Ta, deoarece flămânzim cu adevărat după Tine, Doamne, și am pus deoparte toate lucrurile acestei lumi deși le iubeam. Am dat la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de repede, de aceea, Te rugăm să ne ajuți să ducem această luptă până la bun sfârșit, cu răbdare.

Ajută-ne Tată, ca la sfârșitul acestei adunări să fim niște creștini mai buni, mai tari, mai aproape de desăvârșire, decât atunci când am intrat aici.

Îngăduie aceste lucruri, pentru ca toată slava să-Ți fie adusă Ție, căci Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Cred că seara aceasta este un mare privilegiu, pe care l-am așteptat de multă vreme. Zilele trecute îi spuneam soției: „Abia aștept să mă duc la Tabernacol.” Eu am prieteni în toată lumea, dar este ceva deosebit în legătură cu această biserică. Domnul mi-a dat viață, și dacă El va zăbovi, cred că tot aici voi fi și înmormântat. Da, când va veni, mă va găsi tot aici.

Întotdeauna când mă gândesc la Jeffersonville, se întâmplă ceva deosebit. Zilele trecute când am fost cuprins de o mare nostalgie și i-am spus soției mele: „Mi-e dor de acasă și nu văd altă cauză, decât că, poate, oamenii de acolo se roagă pentru mine, așa că tot ce îmi rămâne de făcut, este să mă întorc acolo pentru câteva zile, deoarece s-ar putea ca Domnul să vrea să ne descopere ceva.”

Tema deosebit de importantă pe care o avem în fața noastră este „Căsătorie și despărțire”.

Dacă există o întrebare, trebuie să fie și un răspuns la ea, căci nu se poate ivi nici o întrebare fără să existe și un răspuns la ea. Indiferent în ce context este ea, trebuie să aibă și un răspuns. Dacă Domnul va voi, aş vrea să vorbesc despre această temă duminică dimineața.

Cred că mâine seară vom putea ajunge la... cum se numește școala aceea? (Sala Parkview). Cum? (Fratele Neville spune: „Liceul Parkview Junior”). Da, Liceul Parkview Junior. Câți dintre voi știu unde se află? Bănuiesc că sunt indicatoare, nu-i așa, frate Neville? Este la 1200 metri de aici. Este o clădire frumoasă și îngrijită. Fotoliile sunt prevăzute cu măsuțe pentru notițe, așa că sunt sigur că o să vă placă mai mult decât să vă înghesuiți aici, la Tabernacol. Spațiul este mult mai mare, și la fel locurile de parcare.

Am fost nevoiți să le promitem că nu va ajunge nimeni acolo înainte de ora 18.30 (Fratele Neville spune că nu le este permis să meargă acolo mai repede de ora 18.30). Cred că ar fi bine dacă ne-am duce pe la ora 18.30. Ei mai au în oraș o altă sală care are 6000 de locuri, iar dacă ne purtăm frumos, s-ar putea să ne-o închirieze într-o zi și pe aceea. Poate chiar în vara aceasta după ce mă întorc din străinătate.

Ce capacitate are sala pe care am închiriat-o acum? (Fratele Neville spune: „4000 de locuri”). Vedeți, înseamnă că vom avea loc destul. Să fiți acolo la șase și jumătate, căci sunt convins că veți sta confortabil.

În ce privește rugăciunea pentru bolnavi, cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pentru mâine seară. Noi am închiriat sala aceea, cu gândul că vor putea participa mai mulți oameni, așa că, după părerea mea, cel mai bine ar fi să mergem acolo. Ce zici, frate Neville? Câți dintre voi cred că aceasta este o idee bună? Sala este deja închiriată și acolo va fi loc destul pentru toți. Plata au făcut-o frații de aici, din biserică. Ne-a costat încă 50 de dolari pe seară, și vă pot spune că ar fi extraordinar dacă am avea peste tot asemenea condiții: 50 de dolari pentru o sală atât de încăpătoare, cu o scenă frumoasă, într-o clădire nouă.

Bănuiesc că va trebui să acceptăm unele donații, dar cred că atunci când vom avea destui bani pentru acoperirea cheltuielilor nu va mai fi nevoie de așa ceva.

Dacă sunt printre noi și străini, aș vrea să știe că noi ne-am luat angajamentul să nu cerem bani de la nimeni, să nu-i constrângem într-un fel sau altul ca să ne dea. Totuși, tava pentru colectă circulă prin sală pentru că aceasta este o faptă creștină. Eu am încercat de multe ori să evit această metodă, dar rezultatele au fost nemulțumitoare. Adevărul este că „a da” face parte din religia noastră, din datoria noastră, și nu are importanță dacă este un singur bănuț, sau mai mulți.

Amintiți-vă că Isus a văzut odată o văduvă care trecea prin locul unde cei bogați puneau darurile lor în visteria Templului. Probabil că era însoțită de doi copilași flămânzi, dar cu toate acestea a dat tot ce avea: doi bănuți. Văzând-o, Isus i-a întrebat pe ucenici: *„Cine credeți voi că a dat mai mult?”* (Luca 21. 1-4).

Dacă aș fi fost acolo, cu siguranță i-aș fi spus: „Vai, soră, nu face aceasta, deoarece avem adunați o grămadă de bani.” Dar vedeți? Isus n-a oprit-o, deoarece știa că are pentru ea ceva mult mai bun: un cămin în slavă. El a lăsat-o să pună cei doi bănuți în visterie, pentru că a văzut dorința din inima ei.

După cum am spus, femeia era văduvă, avea copilași de crescut, iar cei doi bănuți erau toată averea ei. Totuși, ea dorea să pună cei doi bănuți acolo, iar dacă oamenii doresc să dea, trebuie să li se ofere ocazia ca s-o facă.

Mă gândesc acum la cei care se ridică și strigă: „Cine vrea să dea 50 de dolari? Cine vrea să dea 70?”, deoarece, după părerea mea, un asemenea obicei este dăunător. De ce spun aceasta? Pentru că în momentul în care oamenii își dau seama că pentru o adunare este nevoie de bani, preferă să nu mai vină. Acesta este motivul pentru care eu nu permit niciodată să se facă așa ceva, ci le spun: „Dacă sunteți nevoiți să apelați la o asemenea soluție, atunci este timpul să plec de aici și să mă întorc la Tabernacol.” Vedeți? Noi nu putem face aceasta, dar sunt de acord să trimitem tava pentru colectă, ca să avem un serviciu complet.

Deci, s-ar putea ca în fiecare seară să se adune colecta, spunându-se ceva de felul: „Acum se adună colecta.”

Cred că Domnul mi-a dat un mesaj foarte clar pentru biserică. Totuși, nu voi începe acel mesaj, deoarece s-a întâmplat un fenomen extraordinar, pe care abia aștept să vi-l povestesc.

Conform chemării, tema cea mai importantă va fi „Căsătorie și despărțire”, dar pentru că nu știam cum să abordez acest subiect, m-am dus să mă rog, iar Domnul mi l-a descoperit.

Încă nu știu, dar s-ar putea să le rog pe surorile noastre să rămână acasă duminică. Nu știu. Depinde dacă femeile căsătorite doresc să vină cu soții lor, căci sunt unele lucruri esențiale pe care trebuie să le discutăm, și, desigur, dorim ca totul să fie „Așa vorbește Domnul”, căci atunci veți cunoaște adevărul. Eu mă încred numai în El pentru aceasta.

Zilele trecute am luat masa la restaurant și acolo erau niște tineri care discutau. Ei spuneau: „Săptămâna aceasta am unde să mă duc, deoarece Branham va ține câteva predici în oraș.” „Da, și vor merge foarte mulți oameni, desigur.” Erau foarte cumsecade. Eu vă mulțumesc tuturor, pentru că tinerii aceștia nu ne-au defăimat, ci dimpotrivă, au spus lucruri bune despre noi.

Ieri m-am întâlnit cu directorul de la Ranch House și el mi-a zis: „Frate Branham, am auzit că urmează să ții o adunare. Aș putea să-ți fiu de vreun ajutor? Vreau să îți spun un singur lucru: oamenii din Tabernacol sunt niște oameni tare de treabă.”

Mi-a plăcut foarte mult să aud aceasta, pentru că, în definitiv, mă simt de parcă ați fi copiii mei. Voi sunteți mielușii Domnului, iar El v-a încredințat în mâna mea ca să vă hrănesc, așa că eu mă încredințez în toate lucrurile în mâna Sa.

Am vrut să vorbesc despre „Căsătorie și despărțire” încă de pe vremea deschiderii Peceților, deoarece, după cum știți, toate tainele trebuiau descoperite prin ruperea Peceților.

Eu sunt bătrân deja și m-am gândit că ar fi bine s-o înregistrăm pe bandă pentru cazul când mi s-ar întâmpla ceva și biserica nu ar ști ce voiam să spun. Temele acestea par a fi foarte grele dar, cu ajutorul Domnului, voi încerca să le clarific, așa că dacă se va întâmpla ceva, și voi pleca din mijlocul vostru înainte de venirea Domnului, le veți avea pe casete.

Cred că avem câteva cărți noi. O văd pe sora Vayle, dar nu știu dacă dr. Vayle este aici sau nu. Este, soră? Probabil că este pe aici, prin adunare. Da, este acolo jos în spate.

Fratele Vayle a scris deja două cărți, dacă am înțeles bine ce mi s-a spus astăzi. Este adevărat, frate Vayle? Ai scris două cărți? Da, este vorba de două, și cred că fiecare va primi câte una din fiecare. Da?

Cartea „Cele șapte Epoci ale Bisericii” este gata și se află sub tipar chiar acum, este adevărat, frate Vayle? Știm cu toții că sunteți dornici să primiți aceste cărți întrucât ele dau un răspuns la multe din problemele care vă frământă.

Vom încerca să publicăm și o carte despre „Cele șapte Peceți”, astfel ca fiecare dintre voi să le poată citi, studia și înțelege.

Mai întâi ascultăm benzile ca să ne amintim ce s-a spus. Voi știți că a ține o predică este una, iar a scrie o carte este cu totul altceva. De exemplu, s-ar putea să fac referire la sămânța șarpelui, iar cel ce va citi cartea se va întreba imediat: „Oare ce însemnează „sămânța șarpelui”? Vedeți? Ei nu ar înțelege despre ce este vorba, iar dacă s-ar întâmpla să citească cineva din Princetos, de exemplu, ar spune că suntem foarte înțelepți.

Acesta este motivul pentru care l-am rugat pe fratele Vayle să mă ajute să dau ideilor o formă liniară și corectă din punct de vedere gramatical. Dacă nu s-ar face aceasta, atunci cu siguranță, gramatica mea ar fi o mare taină pentru ei. Dar fratele Vayle este priceput în acest domeniu.

Scumpul nostru frate a primit și mai multă inspirație și mi-a spus că va scrie el însuși niște cărți despre aceste lucruri. A editat deja una - dacă nu mă înșel - „Proorocul secolului XX” și alta parcă era „Biserica din Laodicea”.

Billy mi-a spus că cineva a adus astăzi câteva mii de cărți din Texas. Veți fi anunțați. Dacă nu mă înșel, au fost niște sponsori, așa că se vor da gratuit. Nădejdea noastră este că o să vă placă, iar dacă este așa, să-i strângeți mâna fratelui Vayle și spuneți-i cât de mult apreciați efortul lui. În ce mă privește, eu nu le-am citit de teamă să nu mă răzgândesc în unele privințe, dar le voi citi săptămâna viitoare.

Astăzi este miercuri, iar oficial, adunările anunțate încep numai de mâine. Cu toate acestea, nu am putut să stau acasă când știam că voi sunteți aici. Este ca și cum v-ar vizita rudele, iar voi ați alerga pe potecuță ca să le întâmpinați și să le urați bun venit. Exact așa m-am gândit și eu când am venit aici.

Ar fi trebuit să mă întorc acum trei săptămâni, dar am fost prin Arizona, la adunări, apoi m-am întors ca să mă odihnesc puțin și m-am dus la vânătoare.

Aș vrea să vă povestesc ceva, ca să vedeți ce loc ne-a dat Domnul pentru casă și pentru școala copiilor. Cred că este prezent Jim Poole și la fel bătrânul lui tată. Noi mergeam la școală împreună și-mi amintesc că eu aveam niște haine tare ponosite și eram încălțat cu niște teniși prin care-mi ieșeau degetele. Împrumutam de la unul un creion, de la altul o foaie și tot așa.

Obișnuiam să scriu poezii. Doamna Wood m-a pus să-i recit una în această după-

amiază, și m-a înregistrat, spunând: „Ei bine, ar trebui s-o trimiți domnului Ford,” la care eu am răspuns: „Conține prea mult adevăr pentru asta.” Era vorba despre o mașină care avea în față un clopoțel, în spate, o manivelă, iar în loc de volan, o șaradă chinezească. Însă, întotdeauna am spus despre vechiul meu Ford că nu trebuie decât să-i număr roțile, ca să mă asigur că sunt patru, apoi să-l scutur bine și să mă urc. Totul era bine până urcam dealul împingându-l din spate, încet, și spunând: „Cred că pot. Cred că pot. Cred că pot.” Apoi ajungeam pe partea cealaltă a dealului și atunci ziceam: „Credeam că pot. Credeam că pot.”

Vedeți, așa urcăm și noi dealul.

Am scris o poezioară când aveam vreo doisprezece ani. Ce credeți, Dumnezeu este Cel care inspiră astfel de lucruri? Credeți că El este în cântări? Isus a spus aceasta, referindu-se la David. Nu știți ce a spus David în Psalmi? Uitați-vă la imaginea răstignirii. David a cântat despre ea în Psalmul 22:

„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce M-ai părăsit? Mi-au străpuns mâinile și picioarele. Toate oasele așa putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc.”

Aceasta este o cântare, pentru că Psalmii sunt cântări.

Uitați-vă acum cum se împlinesc cele scrise în poezia aceea. Eram copil când am scris-o pe o foaie de hârtie împrumutată.

„Mi-e atât de dor de meleagurile îndepărtate

Unde crestele munților sunt de umbre pătate,

Mai văd un coiot pândind, după coastă,

La vite ce pasc jos, în câmp, iarbă grasă.

Sus, în canion, un leu se tânguiește.

Unde un munte mare deșertul îl străjuiește”.

Iar patruzeci de ani mai târziu, stau pe marginea canionului și leul mă privește în ochi.

O, Doamne! Prieteni, undeva dincolo, dincolo de râu, există o Țară. Trebuie să existe, deoarece se vorbește prea mult despre ea. Toate aceste lucruri nu sunt doar legende, ci sunt adevărate, iar eu sunt foarte bucuros pentru că în seara aceasta pot să fiu aici, alături de oamenii care vor trăi veșnic în Țara unde nu vor mai exista boli, moarte sau despărțire.

Eu cred că nici o adunare nu poate fi desăvârșită fără citirea Cuvântului. Frate Neville, mi-a spus Billy că vrei să vorbesc în seara aceasta, este adevărat? Mă gândeam că va fi așa și asta m-a bucurat foarte mult.

Noi am vrea să intrăm în aceste teme foarte profunde, iar după aceea vom vedea ce va mai face Domnul.

Cred că noi avem adevărul și sunt foarte bucuros pentru aceasta. Este timpul când pleava se separă de grâu, și probabil că voi vorbi despre aceasta mâine seară. Grâul trebuie să stea la soare ca să se coacă și cred că acesta este motivul pentru care suntem aici, prieteni. Noi stăm la Soare ca să ne coacem frumos, încât să putem fi pâine pe masa Domnului.

Înainte de a ne apropia de Cuvânt, haideți să ne mai rugăm o dată.

Isuse scump, ajută-ne și în această seară, căci în Tine ne-am pus nădejdea. Te rugăm să reversești peste noi harul și îndurarea Ta, Doamne, să ne cureți și să îndepărtezi toată pleava de pe noi, spinii și ciulinii.

Îngăduie ca sfintele raze ale Soarelui lui Dumnezeu să cadă asupra acestui Cuvânt, și fă să avem o adunare atât de minunată, încât să nu mai fie printre noi nici un om nemântuit, ci toți să fim copii ai Împărăției. Dă-le botezul cu Duhul Sfânt celor care nu Îl au, Tată, descoperă-ne tainele pe care trebuie să le cunoască această epocă, astfel încât să putem vedea clar ce așteaptă Dumnezeu de la noi, ca să ne comportăm așa cum trebuie, să ne îndreptăm greșelile după Cuvânt și să știm cum să trăim în această zi atât de apropiată de venirea Domnului Isus. Din cauza lipsei mele de educație, este posibil să nu citesc bine Cuvântul Tău, Doamne, așa că Tu ești singurul care poate să clarifice totul. Nici un om nu poate s-o facă pentru că totul se află în mâinile Tale, Doamne, de aceea Te rugăm să ne descoperi tainele Tale în fiecare seară, ca să putem fi creștini mai buni; ca să fim lumini strălucitoare pentru oamenii din zilele acestea.

Ascultă-ne pentru că Te rugăm în Numele Domnului Isus. Amin.

Aș dori să deschideți Biblia la cartea lui **Iona**.

Oamenii spun întotdeauna că Iona a fost un rătăcit, dar eu l-am apărat de fiecare dată când am auzit această părere. Nu, eu nu pot să fiu de acord cu cei care spun că Iona a fost un rătăcit, deoarece nu pot să cred așa ceva. Eu am mai vorbit despre problema aceasta și v-am spus ce aș fi făcut eu dacă aș fi fost în locul lui Iona.

„Cuvântul Domnului a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel:

„Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!”

Și Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de fața Domnului. S-a pogorât la Iafa și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei, și s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe de fața Domnului.” (Iona 1.1-3).

Ce final trist! Tema mea din această seară este: **„Un om care a fugit de Dumnezeu.”**

Motivul principal pentru care îi iau apărarea lui Iona, este că el era evreu și i s-a cerut să meargă într-o cetate a neamurilor ca să strige împotriva ei. Iona s-a gândit că oamenii aceia nu-l vor primi, ci vor zice: „Ce treabă are evreul acesta cu noi?”, dar de aici reiese un lucru foarte important și anume, că Dumnezeu nu este numai Dumnezeul evreilor, ci este și al neamurilor. El este Dumnezeul tuturor, doar că pe evrei i-a ales ca popor al Său.

Evreii au fost numiți poporul ales al lui Dumnezeu, deoarece lor le-a fost dată legea. Dar ei n-au putut s-o țină. Totuși, Dumnezeu S-a folosit de poporul evreu ca să arate tuturor că nimeni nu poate să țină legea Sa.

Legea cerea neprihănire, dar nu oferea omului harul izbăvirii, nu răscumpăra nici o greșeală, ori noi avem nevoie de har, care să răscumpere vina sub care ne-a adus Legea.

Iona, unul dintre prorocii mici ai Bibliei, a fost trimis în cetatea Ninive, iar părerea mea este că noi toți ne regăsim în exemplul acestui bărbat, deoarece, în permanență, fiecare dintre noi fuge de ceva. Fugim de necazuri; fugim de responsabilități, etc., toți preferând această variantă. Da, noi preferăm să fugim decât să rămânem ca să ținem piept necazurilor.

Uneori avem tendința de a fugi de muncă. Pur și simplu nu vrem să muncim. Sunt oameni care cred că pot să trăiască și fără să muncească, dar pentru aceștia

Solomon a dat un sfat foarte înțelept: să privească la viața furnicilor.

Cineva mi-a spus că dacă o furnică nu lucrează, ci stă și trândăvește, în iarna care vine, nu va primi nimic de mâncare. Aceasta înseamnă că fiecare trebuie să muncească.

Noi avem foarte multe obligații, foarte multe responsabilități. Da, fiecare om se confruntă cu o anumită responsabilitate.

Astfel, când vine vremea să-ți alegi o soție, sau un soț, trebuie să-ți asumi o răspundere. Poate că vă ridicați împreună un cămin drăguț. Deci uitați: ca femeie căsătorită, trebuie să te gândești la responsabilitatea de a crește copiii. Apoi, trebuie să te gândești că pereții aceia frumoși vor fi plini de urme murdare de degete, ceea ce înseamnă că vei avea responsabilitatea de a-i educa pe cei mici. De asemenea, trebuie să-ți asumi răspunderea de a le procura îmbrăcăminte și hrană.

Vedeți? Peste tot ne lovim numai de răspunderi. Iar atunci când ne confruntăm cu toate aceste responsabilități, considerăm că este mai simplu să ne eschivăm.

După cum știm, căsătoria înseamnă responsabilitate, din toate punctele de vedere.

De multe ori, atunci când predicatorii sunt confrunțați cu responsabilitatea de a susține adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu, se eschivează. Este dureros, dar adevărat. Ei fug de această răspundere. Astfel, când suntem puși în fața Cuvântului lui Dumnezeu, preferăm să dăm înapoi, să ne întoarcem de unde am pornit.

De curând am discutat cu nepotul meu care este catolic. Acum câțiva ani l-am botezat în Numele lui Isus Hristos, dar după aceea s-a împrietenit cu o fată catolică

și s-a convertit și el la catolicism. Eu am ținut-o pe mama lui de mână atunci când a murit, iar ultimele ei cuvinte au fost: „Ai grijă de Melvin.”

După un timp, el a început să aibă niște vise ciudate pe care mi le-a povestit și mie. Odată mi-a zis: „Se făcea că am intrat în biserica ta, unchiule, și am alergat să mărturisesc ceva, după care m-am trezit.” Apoi a adăugat: „Am greșit.”

„Melvin”, am răspuns eu, „tu n-ai nevoie de nici o tălmăcire pentru acest vis. Locul tău nu este acolo unde ești acum.”

Vedeți? Dar uneori a-ți asuma o răspundere înseamnă a nu lua în seamă propriile tale sentimente. Astfel, ca tată, trebuie să-ți asumi răspunderea de a-ți bate copiii, chiar dacă n-ai vrea să faci aceasta. Totuși, ca tată sau ca mamă, trebuie să te confrunți cu responsabilitatea de a-i crește corect.

Biblia spune: „*Cine cruță nuiava, urăște pe fiul său.*” (Proverbe 13.24). Toți psihologii de pe pământ susțin același lucru.

Acesta este adevărul lui Dumnezeu, și dacă ar fi fost pus în practică mai mult, acum nu am mai avea în lume un asemenea procent de delicvență juvenilă și un asemenea grad de putreziciune. Însă regula de aur a căminului a fost pusă deoparte și călcată în picioare, oamenii lăsându-și copiii să facă tot ce vor.

Așa cum am spus, predicatorii se întâlnesc cu adevărul, dar în loc să-L primească, fug de el. Atitudinea lor pare să spună că ei nu vor să aibă nimic de-a face cu El.

De multe ori, oamenii spun: „Știu că acesta este adevărul frate Branham, dar dacă fac aceasta, voi fi dat afară din biserică.” Ce spuneți de aceasta? Oricum, de undeva tot veți fi dat afară, așa că, ați face bine să vă asumați această răspundere, în loc să fugiți de ea, spunând: „Voi continua să mă duc acolo,

deoarece nu pot să mă întorc de pe această cale.”

Desigur, sunteți liberi să faceți tot ce vreți, dar Isus a zis: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 5.39). Totuși, noi vedem că oamenii nu vor să își asume această răspundere. Ei ajung în fața Domnului, înțeleg că El a făcut o făgăduință, și că este obligat să o respecte, dar în momentul când Domnul împlinește ceea ce a spus, ei se tem să-și asume responsabilitatea de a urma mesajul acestui ceas. Pretutindeni găsiți această situație.

Dar voi, luteranii, cum sunteți? Câți oameni s-au temut să accepte adevărul lui Luther, atunci când el a venit cu neprihănirea prin credință? Uitați-vă cât v-a costat să-L mărturisiți pe Isus Hristos și să deveniți luterani. Pe unii dintre voi i-a costat chiar viața.

Și voi, metodiștilor, la început erați numiți „holly-rollers”. Bănuiesc că știți acest lucru. Părinții voștri primeau ungera Duhului, săreau și alergau în toate părțile, iar oamenii îi numeau nebuni. Nu, nu vorbesc despre penticostali, ați înțeles bine. Este vorba despre ceea ce erau metodiștii cu ani în urmă.

Ei săreau, erau cutremurați, săreau și cădeau sub puterea lui Dumnezeu, iar rudele lor aruncau cu apă pe ei și le făceau aerisire cu evantaiul, gândindu-se că li s-a făcut rău. Oamenii îi numeau o adunătură de fanatici. Desigur, așa că părinții voștri au fost nevoiți să renunțe la tot; ei au trebuit să-și asume această responsabilitate.

Dar ce ziceți despre penticostalii care au primit înapoi darurile? Când botezul Duhului Sfânt S-a întors înapoi în biserică, însoțit de vorbirea în limbi și de celelalte daruri, metodiștii organizați v-au scos afară din biserică pe voi, penticostalii. Dar a trebuit să le țineți piept; n-ați avut încotro.

Acum, când am primit descoperirea despre botezul în Numele lui Isus Hristos, și voi

ați înțeles că acesta este adevărul, trebuie să vă asumați responsabilitatea. Da, aveți și voi responsabilitatea voastră. Fiecare om este răspunzător în dreptul lui, așa că trebuie să țineți piept acestor lucruri.

Când înțelegem că acest Cuvânt al lui Dumnezeu a făgăduit lucruri pe care le vedem împlinindu-se astăzi, trebuie să ne asumăm răspunderea de a purta acest Adevăr, sau să ne vedem de treabă. Voi nu puteți rămâne neutri, ci trebuie să fiți ori de-o parte, ori de cealaltă. Nu este posibil să intrați pe ușa aceasta și să ieșiți la fel ca atunci când mergeați la o biserică oarecare ci, ori vă apropiați mai mult de Dumnezeu, ori vă depărtați tot mai mult de El.

O, cât de ușor uită oamenii aceste lucruri. Aș vrea să vă gândiți bine la aceste lucruri, până la adunarea de mâine seară, ca să vedeți dacă aveți vreo nelămurire. Dacă există o întrebare, trebuie să existe și un răspuns.

Să zicem, de exemplu, că vreau să merg spre vest și cineva îmi arată drumul. Pornesc în direcția indicată, merg, merg, și trec de locul unde voiam să ajung. Atunci cineva îmi spune că am greșit și mă îndrumă din nou, dar eu trec și de data aceasta pe lângă ținta propusă.

Atâta timp cât există o întrebare, trebuie să existe și un răspuns, același lucru fiind valabil și în cazul întrebărilor referitoare la Biblie. Așa este. Răspunsul există. Când îl primiți însă, voi spuneți: „O, sunt niște prostii! Nu pot crede așa ceva!” și astfel, în loc să luați Biblia și să stați frumușel pe scaun ca s-o cercetați, vă luați după ce vă spun alții.

Acum vă aflați la adunare, așa că puteți verifica singuri ceea ce auziți, pe baza Cuvântului. Cercetați Biblia în Lumina Cuvântului, căci aceasta este singura modalitate de a vedea că ea exprimă Adevărul. Și trebuie să exprime adevărul, începând de la Geneza și terminând cu Apocalipsa, care ne arată că Hristos este descoperirea întregii Biblii. Da, toate proorociile se împlinesc în Hristos Isus, pentru că El a fost Dumnezeu descoperit în trup de carne.

Dacă noi venim la adunare și vedem cum puterea lui Dumnezeu face minuni, apoi ne uităm în Biblie și vedem că toate aceste lucruri au fost făgăduite pentru ceasul acesta, atunci vom fi răspunzători dacă le acceptăm sau nu.

Multor oameni le plac și mulți spun că sunt adevărate, dar nu pentru aceasta vor fi trași la răspundere.

Să zicem că eu sunt un tânăr și doresc să mă căsătoresc, iar în fața mea este o fată care întrunește toate calitățile pe care aș vrea să le aibă soția mea. Din punct de vedere moral, este curată ca un crin; este frumoasă, are o personalitate deosebită, este o bună creștină – deci posedă tot ce mi-ar putea trece prin cap când mă gândesc la o soție bună.

Dar, indiferent cât de mult o admir și cât de convins sunt că este desăvârșită, ea nu este a mea, până când nu o iau de soție și, împreună cu ea îmi iau responsabilitatea de a-i fi soț.

La fel este cu mesajul. Poate că voi spuneți: „Eu sunt de acord. Cred că acesta este adevărul”, dar nu ajunge atât, ci este nevoie să-L primiți. El trebuie să devină o parte din voi, iar voi să deveniți o parte din El. Abia atunci vă aparține.

Atunci când te căsătorești cu femeia pe care ai ales-o, voi doi sunteți una.

Așa sunteți și cu Hristos. Când vedeți că El lucrează, că este viu și adevărat, atunci deveniți o parte din El, iar El devine o parte din voi și împreună sunteți o parte a mesajului.

O, câte corăbii denominaționale se duc și acum la Tars, ca să-l ducă pe Iona din zilele noastre? Peste nouă sute de corăbii au apucat pe calea care li s-a părut mai ușoară, deoarece nu vor să-și asume nici o răspundere.

Nici Iona nu a vrut să-și asume răspunderea de a merge la neamuri, ca să le ducă acel mesaj dureros: *„Încă patruzeci de zile și Ninive va fi nimicită, dacă nu vă pocăiți!”*

El nu voia să meargă acolo, deoarece se temea de ceea ce i-ar fi putut face oamenii aceia dintre neamuri. Dar nu a avut încotro. Deocamdată însă, s-a suit pe o corabie care mergea la Tars, apoi s-a culcat și a dormit liniștit, deoarece alesese calea cea mai ușoară.

Adevărul este că oamenilor le place foarte mult această cale. Este foarte ușor să mergi pe drumul pe care toată lumea te bate cu mâna pe umăr, te admiră și te cunoaște. Este foarte ușor să mergi pe calea popularității, dar atunci când trebuie să urmezi altă cale, când trebuie să susții ceea ce știi că este Adevărul, începe greul.

De multe ori am cântat cântecul acela:

„Când marea este liniștită și calmă,

E ușor să te încrezi în brațul Domnului.

Dar când vine furtuna, ce vei face?”

Se spune că o doamnă venea odată cu trăsurica de la biserică și deodată i s-au rupt hamurile. La întrebările oamenilor, puse după ce a scăpat din acea situație, ea răspundea tot timpul: „M-am încrezut în Domnul până în momentul când s-au rupt hamurile!” Ei bine, dar tocmai când s-au rupt hamurile era momentul potrivit ca să te încrezi în Domnul! Până atunci te-ai încrezut în hamuri, nu în El.

Noi știm că există multe căi ușoare; că există multe corăbii care pot să ne ducă la Isus. Lipsa de răspundere este o cale foarte ușoară. Ai totul la picioare, oamenii te admiră, nimeni nu te contrazice...

Dar dacă îți susții cu tărie convingerile, un om care gândește mai mult decât alții își va da seama că nu ești ceea ce pari. Așa este.

Să zicem că o femeie nu este foarte atrăgătoare, dar ea ține foarte mult la demnitatea femeii și este o adevărată doamnă. Orice om care are pretenția că este bărbat, o va alege dintre multe altele. Desigur, noi apreciem foarte mult oamenii care își susțin convingerile.

Dar, în zilele noastre, mulți creștini sunt atât de superficiali încât cred că tot ce se așteaptă de la ei este să adere la o biserică, să-și treacă numele în registru, să sară, să strige și să spună că sunt creștini. Dar creștinismul înseamnă o viață de zi cu zi foarte aspră, închinată Domnului; înseamnă o inimă care să ardă în permanență de dragoste pentru Domnul și de dorința de a-i aduce și pe alții la Hristos.

Este ușor să mergi pe drumul pe care merge lumea; este ușor să mergi cu barca în josul apei, dar apucă vâsla și trage ca să mergi împotriva curentului și atunci vei vedea cât este de greu. Dacă vei slăbi numai un moment ritmul vâslelor, vei vedea cu ce viteză trec copacii pe lângă tine când o vei lua la vale. Ține însă minte că dacă plutești ușor la vale, înseamnă că te apropii de cascadă, și nu va mai fi mult până când vei cădea împreună cu lumea, care plutește atât de ușor pe calea ei. Nu cred că vreți aceasta, așa că va trebui să acceptați responsabilitatea.

În zilele noastre, Dumnezeu ne-a dat responsabilitatea de a vesti acest mesaj. Cu cât îmbătrânesc mai mult, simt cum zilele mele se scurtează și îmi dau seama că această responsabilitate mă apasă mai mult decât oricând.

Noi trebuie să facem acest lucru, trebuie să vestim mesajul oriunde ne ducem, să spunem oamenilor că Isus este Domnul și că El va reveni curând. Pentru această lume nu a mai rămas decât o singură nădejde: venirea Domnului.

Văd acolo, în spate, niște prieteni care au fost cu mine atunci când mi s-a arătat Îngerul Domnului.

Îmi aduc aminte ce i-a spus Domnul în acea zi fratelui Wood, când urca pe un deal plângând, pentru că soția lui era bolnavă. Atunci Domnul a zis: „Ridică piatra aceea, arunc-o în sus și spune: „Așa vorbește Domnul!” Am făcut acest lucru, iar fratele Wood este martor că ceea ce spun este adevărul. Apoi i-am spus fratelui Wood: „Nu va dura mult și vei vedea că se va întâmpla ceva.”

În ziua următoare eram mai mulți acolo, împreună cu un predicator tânăr. M-am întâlnit cu el aseară. Și atunci, el m-a întrebat: „Frate Branham ți se întâmplă des să ai asemenea vedenii?”

„Da, domnule”, am răspuns eu. „Am venit aici ca să mă odihnesc puțin, dar, desigur, El îmi arată și aici vedenii. Chiar acolo, dincolo de deal, mi s-au arătat cei șapte îngeri.” El mi-a zis: „Da, înțeleg. Am fost unul din sponsorii adunării pe care ai ținut-o în California.”

„Mă bucur foarte mult să aud aceasta”, am răspuns eu.

Și în timp ce vorbeam cu el, am văzut un medic înalt care-i examina ochiul, după care l-am auzit spunând: „Veți pierde ochiul acesta din cauza alergiei. V-am tratat timp de doi ani, dar nu mai pot face nimic ca să vi-l salvez.”

Când vedenia s-a terminat, i-am spus: „M-ai întrebat acel lucru pentru că doctorul ți-a spus că nu vei mai vedea cu un ochi.” „Într-adevăr, așa este, a răspuns el.” Am

văzut-o apoi pe mama lui cum își scotea un ciorap, dezvelindu-și piciorul mâncat de cancer și am auzit-o spunând: „Dacă te întâlnești cu fratele Branham, spune-i să se roage și pentru mine.”

I-am povestit și fratelui ce am văzut, iar el mi-a spus: „Frate Branham, acesta este adevărul.” După aceea am privit înapoi și l-am văzut stând în picioare și uitându-se la mine cu ochii plini de bucurie. M-am întâlnit din nou cu el în toamna aceasta și pot să vă spun că avea ochii mai sănătoși decât ai noștri, deoarece Domnul îl vindecase.

În timp ce mă aflam acolo, Domnul mi-a arătat ce urma să se întâmple: „Judecata va lovi Coasta de Vest.” Apoi El mi-a spus: „Du-te lângă foc.” M-am dus. Aveam în mână un prosop.

Cu toții îl cunoașteți pe fratele Roy Roberson. Din câte știu, în seara aceasta nu este aici, pentru că a plecat în Arizona. Știam că el este un veteran. Îmi amintesc că era o dimineață frumoasă, iar noi, vreo 10-12 oameni, întindeam corturile și ne ocupam de pregătirea mesei.

Deodată am spus: „Roy, ascunde-te repede! Urmează să se întâmple ceva.” Nu puteam să îi spun mai mult. În momentul acela, vârtejul de vânt al lui Dumnezeu a coborât din ce în ce mai jos cu un zgomot asurzitor, a zguduit dealurile, și a izbit muntele la vreo doi metri deasupra capului meu, așa că bolovanii au început să se rostogolească la vale, retezând vârfurile tuturor copacilor din zonă. Apoi vârtejul de vânt s-a ridicat din văzduh și a coborât iarăși ca să zguduie muntele și să arunce bolovanii la vale. A făcut aceasta de trei ori, iar după aceea s-a ridicat la cer.

Fratele Banks a venit la mine și m-a întrebat: „Despre asta vorbeai ieri?” „Da, domnule”, am răspuns eu. „Chiar despre asta.”

Două zile mai târziu, a lipsit puțin ca Alaska să se scufunde cu totul. Peste tot de-a

lungul Coastei de Vest a fost furtună și trăsnete, și eu vă spun: în curând această parte a continentului va aluneca sub ocean. Așa este. De ce? Pentru că trăim în ceasul venirii Domnului.

Putem vedea cum în jurul nostru se ridică tot felul de doctrine și de învățături, dar știm că pe undeva trebuie să existe și un răspuns adevărat. Există oameni care fug să se ascundă în peșteri, pentru că în ziare a apărut știrea că „Pe data de 16 martie va veni Domnul!” Voi știți însă că nu este adevărat, deoarece Isus a spus că „*Nimeni nu știe clipa, nici ceasul acela.*” Când vedem toate aceste lucruri, ne dăm seama că undeva trebuie să existe și un răspuns adevărat. Trebuie să existe și adevărul.

Există un singur est și un singur vest, un singur sud-est și un singur nord-vest. Da, undeva trebuie să existe răspunsul corect.

Cum ne eschivăm de la aceasta? Noi trebuie să le spunem oamenilor că trăim în timpul venirii Fiului lui Dumnezeu; trebuie să fim pregătiți în permanență ca să le dăm un răspuns corect.

Așa a fost mereu. Oamenii s-au eschivat și au fugit de Dumnezeu începând chiar cu Adam, în grădina Edenului. El a avut responsabilitatea de a alege între a rămâne cu Dumnezeu și a merge cu soția lui. El a trebuit să aleagă. Aceasta a fost responsabilitatea lui.

A avut de ales între ceea ce spunea soția lui și ceea ce spunea Dumnezeu, iar noi știm că el a ales calea soției lui. Prin aceasta, Adam și-a pierdut starea originală și a împins întreaga omenire la moarte. El a ales lumina nouă pe care o găsisese Eva, și care era împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Gândiți-vă puțin. Dumnezeu le-a dat să respecte numai opt sau zece cuvinte: „*Dar din pomul cunoștinței binelui și răului, să nu mănânci.*” Aceasta era tot ce li se

cerea. Și chiar dacă era atât de puțin, totuși ei au încălcat această lege.

Adam a fost pus în fața întrebării: „Oare să fac cum spune soția mea, sau cum a spus Dumnezeu?” El știa foarte bine ce face și trebuia să-și asume răspunderea, iar pasul pe care l-a făcut cu ochii larg deschiși a aruncat întreaga omenire în moarte.

Mai târziu, a venit al doilea Adam, adică Hristos. Niciodată n-a existat cineva ca El. Unii spun că nu a fost Dumnezeu, dar tocmai faptul că nimeni n-a fost vreodată ca El dovedește contrariul. Nimeni n-a fost ca El. Hristos a trăit singur în lumea aceasta, nașterea Lui depășind înțelepciunea firească. Aleluia! El era Creatorul însuși descoperit în trup de carne. Cine ar fi putut să stea vreodată unde a stat El? Cine a vorbit vreodată ca El? Cine ar fi putut spune vreodată lucrurile pe care le-a spus El? Cine ar fi putut să facă ceea ce a făcut El? Unicitatea Lui a dovedit că era Dumnezeu însuși. N-a existat nici un proroc și nimeni altcineva care să poată face ceea ce a făcut El, care să învieze morții, să poruncească naturii, sau să facă tot ceea ce a făcut El. Cine ar fi putut să stea în locul Lui? Cum putea fi El altfel decât desăvârșit? Dumnezeul cel veșnic Și-a luat un trup de carne și a locuit printre noi.

Nimeni și nimic nu se poate compara cu El, deoarece este Unic. Nimeni n-a vorbit vreodată ca El. O, era suficient să deschidă doar gura și îți dădeai imediat seama că El era deosebit de toți ceilalți oameni.

Unii spun că Hristos a fost doar un om obișnuit, dar eu nu pot să fiu de acord cu aceasta. El a fost Dumnezeu. Acesta este adevărul. Nici un om n-a vorbit ca El și nimeni n-ar putea să facă vreodată ceea ce a făcut El, deoarece El era chiar Cuvântul cel viu întrupat; era descoperirea plinătății lui Dumnezeu.

Eu sunt de acord că și prorocii și-au avut mesajul lor. L-au avut și îl au și acum, dar El a fost plinătatea lui Dumnezeu descoperită în trup de carne. El a fost unic. Și fără nici o îndoială pot spune că ar fi putut fi Împăratul lumii, – și va fi – ba chiar este deja, pentru sfinții Săi.

Care om ar fi rămas atât de sărac încât să nu aibă pe ce-și pune capul, dacă ar fi știut locul în care un pește înghițise o monedă? Care om ar fi preschimbat în vin acele vase pline cu apă și totuși nu ar fi avut apoi unde să-și pună capul să doarmă? El a fost nevoit să Se ridice la nivelul responsabilităților care I-au fost date în mâini.

Care om ar fi putut să învieze un mort la patru zile după înmormântare, când începuse deja să putrezească? Oare n-ar fi putut El să Se salveze pe Sine însuși? Sigur că ar fi putut, dar dacă ar fi făcut-o, nu ne-ar mai fi putut salva pe noi. Acesta este motivul pentru care a trebuit să-și asume răspunderea.

Iona a fost nesupus și a preferat să urmeze calea cea mai ușoară, calea care ducea la Tars, dar Isus a ascultat Cuvântul și a plecat la Ninive - la neamuri -, ca să-și aleagă o mireasă. Sunt atât de fericit pentru că a făcut aceasta.

Fraților, ar trebui să înțelegem o dată pentru totdeauna că acum suntem ai Lui și că trebuie să murim față de lumea aceasta. Amin.

Fiecare om are o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Noe, Moise, Ilie, și toți ceilalți, fiecare la vremea lui, au fost nevoiți să-și asume răspunderea. N-au avut de ales.

Uitați-vă la Noe. În acea epocă a oamenilor de știință, el a trebuit să susțină o convingere care sfida știința. Ei aveau motive să spună că afirmația lui Noe nu este adevărată, deoarece niciodată nu căzuse măcar o picătură de apă pe pământ. Cu toate acestea, Noe susținea că urma să curgă apă din cer. El a trebuit să afirme cu toată convingerea că va ploua, deoarece Dumnezeu spusese acest lucru.

Totuși, credința fără fapte este moartă. Prin urmare, dacă spuneți „cred” și nu faceți nimic în acest sens, este degeaba. Dacă spuneți: „Eu cred mesajul”, dar apoi nu faceți nimic, la ce vă va ajuta mărturia depusă?

Noe a început să bocănească cu ciocanul și a construit o corabie, confirmând astfel ceea ce spunea. Asta trebuie să facem și noi. Trebuie să trecem la treabă, ca să dovedim credința prin fapte, deoarece faptele mărturisesc despre credință.

Și Moise a fost confruntat cu această situație. Și la fel Ilie. Fiecare proroc la vremea lui, a trebuit să se ridice în picioare și să-și asume răspunderea. Ei nu au procedat ca Iona; el a fugit de răspundere, dar ei nu.

Este vorba de a striga împotriva celorlalți. Aceasta este esența. Aici suntem verificați.

Iona nu a fost trimis să spună: „Oameni buni, vin să mă alătur vouă, deoarece cred că ne vom înțelege bine și vom ajunge la convingeri comune. Vă spun eu tot ce trebuie să faceți.” Vedeți? El nu putea vorbi astfel, deoarece era trimis să strige împotriva lucrărilor pe care le făceau, împotriva bisericii lor, împotriva predicatorilor și a preoților lor, împotriva a tot ce însemna cetatea Ninive.

Noe a strigat și el împotriva bisericilor din vremea sa (și încă cum!).

Desigur, și Moise a strigat împotriva poporului său, împotriva preoților și așa mai departe. El a strigat tot timpul, cât a durat drumul său prin pustie. La fiecare răscruce a fost nevoit să strige la oameni.

Pentru oamenii din timpul său, Ilie a fost un ghimpe în coaste, pentru că striga împotriva lor. Sigur că da. La fel a fost și Ioan Botezătorul pentru generația lui. Împăratul se căsătorise cu soția propriului său frate, dar într-o dimineață, Ioan a predicat despre căsătorie și despărțire, așa că a strigat împotriva împăratului, spunând: „Nu-ți este îngăduit s-o ai de soție!” (Marcu 6.18). Mai târziu, aceasta l-a costat capul, dar el și-a făcut datoria și a strigat împotriva lor.

El nu a luat corabia către Tars, ca să spună: „Da, Irod, sunt de acord cu tine. Nu este nici o problemă. Atâta timp cât consideri că Irodiada este o femeie frumoasă și că va fi o soție bună, du-te înainte!”

O, Doamne, ai milă! Cei care fac asemenea lucruri nu sunt oameni, ci cârpe. Ei nu sunt buni de nimic altceva, decât ca să ștergi cu ei farfuriile murdare.

Dar fiți atenți. Ioan nu a fost așa. El a ieșit în față și a strigat plin de curaj: „Nu îți este îngăduit s-o ai de nevastă!”

Acești oameni nu au fugit niciodată, ei au rămas pe loc și și-au sumat răspunderea.

Moise a încercat să fugă și el o dată, ca Iona, dar Dumnezeu l-a adus înapoi. Mulți dintre ei au încercat să fugă, dar ascultați-mă, dacă Dumnezeu te-a chemat și tu ești sigur că El este în acest Mesaj, atunci nu mai există nimic care te-ar putea întoarce din drum. Și noi știm că nici pe Iona nu l-a mai întors. Nu, domnilor.

Amos a strigat: „Leul răcnește; cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va prooroci?” (Amos 3.8).

Când răcnește un leu, toată lumea se sperie. Da, domnilor. Dacă ați auzit vreodată un leu răcnind în junglă, ați înțelege, dar l-ați auzit numai în cușcă. Aceștia mai mult miaună decât răcnesc, dar ar trebui să auziți odată răcnetul unui leu în sălbăticie. Cad bolovanii de pe deal pe o rază de 500 de metri. Nu știu cum le rezistă plămânilor la asemenea sunete. Își aruncă capul pe spate, își înfoaie blana și răcnește de zici că trage cu tunul. Cine nu s-ar speria? Se spune că omul care moare ucis de un leu nu simte nici o durere, și aceasta din cauza sperieturii. La început nu-l observi, iar apoi te sperie cu un răcnet care-ți ridică părul pe ceafă și se repede asupra ta într-o fracțiune de secundă.

Prorocul a spus: „Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va prooroci?”

Amos a spus: „Poate că eu nu sunt un proroc, și nici fiul vreunui proroc, dar dacă Domnul Dumnezeu vorbește, cine nu va prooroci?”

Poate că nici noi nu suntem proroci, dar când vedem că Domnul lucrează sub ochii noștri ceea ce a făgăduit în Cuvânt, cine poate să stea liniștit și să nu zică nimic? Desigur, El face toate aceste lucruri.

Noi nu putem să ne ascundem în spatele dogmelor, ca să mergem la Tars. Nu dorim să avem de-a face cu așa ceva, dar mulți oameni urmează exemplul lui Adam, încercând să găsească un înlocuitor, o cale de scăpare din fața lui Dumnezeu, după ce știu că au greșit. Când a fost pus în fața adevărului, Adam a urmat-o pe soția sa și a făcut exact ceea ce îi spusese Dumnezeu să nu facă. După aceea însă, amândoi și-au dat seama că sunt goi. Ochii li s-au deschis și au cunoscut ce este bine și ce este rău. Atunci Adam a încercat să găsească un înlocuitor cu care să se acopere.

Chiar asta facem și noi astăzi: căutăm scuze spunând: „Dacă aș fi trăit atunci...” „Dacă...dacă...” Însă problema se pune altfel: este bine sau rău? Dacă este bine, mergem înainte, iar dacă este rău, trebuie să punem punct. Noi trebuie să aflăm ce este bine, iar atunci nu mai trebuie să stăm pe gânduri.

Haideți să aflăm chiar acum care este adevărul, ce este bine să facem și să ne conformăm. Da, noi știm că aceasta este ceea ce trebuie să facem.

În zilele noastre, se pare că toți oamenii au dispărut din biserică.

Noi locuim în casa unei sore scumpe care vine la biserică. Probabil că este și ea

printre noi acum. A fost atât de bună încât a consimțit să ne închirieze casa. I-aș spune numele, dar mă tem că n-ar fi de acord cu aceasta.

Într-una din camere, ea are un televizor. După cum știți, familia mea este numeroasă, așa că avem nevoie de o mulțime de paturi. Toate lucrurile sunt îngrămădite pe ele, așa că trebuie să avem mare grijă când umblăm pe acolo.

Duminică dimineața, copiii s-au uitat la televizor, unde era un program cu cântări religioase. Credeți-mă, acei oameni m-ar fi făcut de râs dacă într-adevăr aceasta ar fi însemnat creștinism. Se pare că toți oamenii sinceri au dispărut din biserică. Este de-a dreptul ridicol felul în care se amenință unul pe altul cu pumnul, cum se contrazic, cum cântă, sau spun glume de care s-ar rușina chiar și un marinar. Se pare că sfințenia creștinismului nu-și mai găsește locul în biserică.

Mergi într-o biserică și auzi că păstorul anunță o partidă de înot. Toate femeile vor participa în costum de baie. Se va ține un concurs de înot, apoi va avea loc o petrecere cu mulți pui fripți și jocuri de noroc.

Pentru mine, aceasta este o dovadă clară că oamenii care cred sincer nu mai au nimic comun cu asemenea lucruri, cu ceea ce se înțelege astăzi prin creștinism.

Noi știm că în această țară rece, mai multe femei se îmbracă în pantaloni scurți decât în țările cu climă caldă. Acesta este adevărul. Acolo unde este cu adevărat cald, nu sunt prea multe femei care poartă pantaloni scurți. În schimb, poartă femeile de aici, unde este frig. Ele nu își dau seama că Diavolul face acest lucru. Dacă s-ar îmbrăca așa pentru a fi mai comod, sau pentru că le-ar ajuta într-un fel, atunci ar fi cu totul altceva.

Și în cazul bărbaților este la fel. Eu cred că un bărbat în pantaloni scurți oferă o priveliște scârboasă. Dacă ar fi sinceri, ar fi în ordine. Atunci ei nu le-ar băga în seamă pe aceste femei, ci ar ști că trupul femeii este sfânt și așa ar trebui să

rămână.

Există numai două duhuri. Unul dintre ele este Duhul Sfânt, iar celălalt este un duh necurat, care îi stăpânește pe oameni. Partea ciudată este că amândouă sunt evlavioase.

Tot așa au fost și Esau și Iacov. Amândoi au fost evlavioși. La fel au fost Cain și Abel. Iuda și Isus. Iar noi vedem că și astăzi evlavia se găsește și într-o parte și în cealaltă. Duhurile au rămas aceleași, deoarece oamenii mor, dar duhurile nu mor, ci merg mai departe.

Și unii și ceilalți sunt oameni religioși, doar că cei stăpâniți de Duhul Sfânt au o viață sfântă și curată. Ei nu se ceartă, ci fac tot ce le stă în putere ca să-i ajute pe ceilalți să se poarte frumos cu toată lumea. Noi știm că ceilalți sunt exact invers, deși ambele duhuri sunt evlavioase, atât Duhul Sfânt cât și duhul necurat.

În ciuda faptului că ei se pretind a fi niște oameni evlavioși, nu se vor da înapoi de la a te batjocori și de a-ți striga că ești un „holly-rollers”. Ei ignoră Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, ca și când nici n-ar exista.

Tu poți să spui cu țigara în gură: „Eu am Duhul Sfânt și sunt de părere că nu este nici un rău în faptul că bei câte un pahărel din când în când. Eu nu văd nici un rău în aceasta.”

Dar vezi tu, conform Cuvântului Său, Dumnezeu consideră altceva. Ei nu fac decât să scuipe asupra Cuvântului. Da, chiar așa fac.

La fel a făcut și bătrânul acela șchiop care se târa după David când acesta a fost alungat de pe scaunul de domnie și urca pe Muntele Măslinilor plângând și privind înapoi.

Atunci, acel bătrân se târa după el și îl scuipa. Căpitanul care-l însoțea pe David a zis: „*Pentru ce blastămă acest câine mort pe domnul meu, împăratul? Lasă-mă, te rog, să mă duc să-i tai capul.*” (2 Samuel 16.9). Dar David a răspuns: „*Lasă-l în pace!*”

Vedeți, oamenii îl scuipau. La fel L-au scuipat pe Domnul Isus, cu vreo opt sute de ani mai târziu, iar astăzi Îl scuipă la fel ca atunci. Pe oameni nu-i interesează ce le spui, ci își întorc capul, lipsiți de respect, îți râd în față și pleacă. Care este cauza? Ei s-au urcat pe o corabie care duce la Tars.

Iar dacă voi strigați împotriva răului, să știți că Dumnezeu este Acela care vă împinge s-o faceți.

Ceasul meu este în urmă cu două ore, deoarece la Tucson, acum este șapte și zece, iar eu nu mă simt prea bine aici.

Revenind la problema noastră, știți că oamenii vor trebui să răspundă pentru aceasta. Amintiți-vă că cei care L-au scuipat pe Hristos au trebuit să dea socoteală.

Când David s-a întors din exil, acel bătrân a căzut cu fața la pământ, cerând îndurare. El l-a scuipat pe David când acesta fugea, dar când s-a întors, era gata să-i scalde picioarele cu lacrimi.

Într-o zi, cei care L-au străpuns pe Isus, vor înțelege acest lucru, așa cum îl vor înțelege și cei care Îl străpung acum. Da, într-o zi se va întoarce roata. Amintiți-vă Apocalipsa 22. El ne cere să respectăm fiecare Cuvânt pe care L-a scris. Fiecare cuvântel.

Noi știm că El este aici, deoarece ne-a dovedit aceasta, și avem credința că în

săptămâna aceasta, va continua să-și dovedească prezența în mijlocul nostru, astfel încât, bolnavii vor fi vindecați și se vor întâmpla o mulțime de alte lucruri mari.

Noi nu vrem să primim convingerile care sunt la modă, ci vrem să primim Adevărul. Nu vrem să avem de-a face cu nimic altceva, decât cu ceea ce a spus Dumnezeu că este Adevărul. Dar voi trebuie să fiți siguri că păcatele pe care le-ați săvârșit merg înaintea voastră. Dacă nu, vor veni după voi în ziua judecății. Undeva trebuie să fie: ori înaintea voastră, ori după voi. Este adevărat?

Dar dacă tu ești un creștin adevărat și ai primit într-adevăr o chemare, așa cum a primit și Iona, atunci Dumnezeu a plătit deja prețul în locul tău. Dă-te deci jos de pe corabia care merge spre Tars.

Dumnezeu te-a hotărât pentru viață. Dacă ești cu adevărat un copil al lui Dumnezeu, chemat de El, atunci vino la Hristos. Intră în plinătatea Lui.

Încotro este biletul plătit de El? Spre Ninive, nu spre Tars. Tu ești hotărât dinainte.

Chiar acum o corabie se pregătește de plecare, așa că trebuie să te urci doar pe ea. Și eu vă spun: dacă sunteți ai lui Dumnezeu, nu veți avea pace până nu veți urca.

Nepotul meu a ajuns la o biserică catolică și a ascultat ce a spus „sfântul părinte” Cutare, ce a zis Cutare și Cutare, iar acum el flămânzește și însetează. De ce? Pentru că a ascultat ce au zis unii și alții, și nu ceea ce spune Cuvântul. Eu i-am zis: „Băiete, locul tău este în genunchi la altar. Nu există nici o altă cale de scăpare.” Dacă te-a chemat Dumnezeu, ai face bine să lași totul de-o parte și să te duci.

Țineți minte: Dumnezeu era în corabie; El era în furtună; era în pește; era

pretutindeni. Dumnezeu este pretutindeni și va continua să ne cheme. Așadar, de ce mai așteptăm? Haideți să pornim trezirea. Sigur că da. Ce așteptați? Noi credem că venirea Domnului este foarte aproape. El își va lua Mireasa care este pregătită, de aceea noi nu vrem nici o corabie care să ne ducă la Tars, ci plecăm spre Ninive, spre slavă. Amin.

Ne ducem acolo unde Dumnezeu binecuvântează. Da, iată ce vrem să facem: să stăm înaintea Domnului cu inimile deschise, astfel ca El să ne poată modela cu Razele gloriei Sale, și să ne coacă atât de bine încât să putem arăta și altora că Isus Hristos este viu. O, aceasta este tot ceea ce dorim noi!

Țineți minte: Dumnezeu îl însoțea pe Iona. El era în corabie; era în furtună și era în peștele care l-a înghițit. Da, Dumnezeu l-a însoțit pe Iona până când s-a împlinit voia Sa desăvârșită.

Dacă Domnul te însoțește, poți să te eschivezi aici, poți să te eschivezi dincolo, dar până la urmă te vei simți atât de nenorocit, încât te vei întoarce și vei face ceea ce voia El să faci de la început. Înțelegeți? Nu fugiți de Dumnezeu!

Voi credeți că acesta este Adevărul. Deci, dacă este așa, atunci merită să trăiți pentru El și să muriți pentru El. Și încă ceva: dacă Dumnezeu ne-a dovedit că acesta este adevărul, înseamnă că nu mai avem unde să fugim, deoarece El este pretutindeni.

Se pare că Domnul n-ar fi putut să trimită la Ninive alt proroc, decât pe Iona. Ilie nu ar fi fost potrivit și nici Ieremia sau Moise, așa că cel care trebuia să meargă acolo era Iona, iar Domnul i-a poruncit să meargă. Când Dumnezeu îți spune ceva, tu trebuie să te supui. N-ai altă variantă decât să pornești la drum.

Noi credem că trăim într-un ceas când Dumnezeu lucrează, și eu am credința că în seara aceasta vorbesc unei adunări care așteaptă să se coacă. Aș spune că acum

este la fel ca întotdeauna.

Noi credem că a sosit ceasul când trebuie să se împlinească Ioan 14.12, Maleahi 4 și Luca 17.30. Noi credem că toate aceste proorocii despre care El a spus că se vor împlini în ziua aceasta, trebuie să se împlinească întocmai. Și, de asemenea credem că le vedem chiar acum împlinindu-se. Chiar așa este.

Opriți-vă! Nu fugiți de Domnul, ci alergați înaintea Lui. Eu știu că aceasta este ceea ce vreți să faceți, căci altfel n-ați veni până aici din Texas, Louisiana și de pretutindeni.

De aceea suntem aici, să venim la El, nu să fugim de El.
Desigur.....

...Dacă ai fost și tu un Iona, dacă nu știi încotro te duci și ce să faci, urcă pe corabia noastră în această seară, căci noi ne îndreptăm spre Ninive, ca să strigăm. Cealaltă corabie poate să meargă la Tars dacă vrea, căci noi avem o datorie înaintea lui Dumnezeu și aceasta este Mesajul pentru care suntem răspunzători.

În seara aceasta v-am oferit doar o introducere pentru săptămâna care urmează, ca să știți împotriva cui strig.

Fraților, eu port răspunderea acestui mesaj. N-am venit aici ca să-i jignesc pe ceilalți predicatori, iar în ceea ce privește problema căsătoriei și a despărțirii, despre care urmează să vorbim, aș dori să țineți minte că am responsabilitatea de a vă spune Adevărul. Și n-am să spun nimic altceva decât Adevărul, atâta timp cât Dumnezeu îmi va îngădui să-L cunosc.

Dacă nu voi ști adevărul, nu voi vorbi nimic, dar cred cu toată convingerea că Dumnezeu îmi va arăta adevărul și cu privire la problema căsătoriei și a despărțirii.

De asemenea, am credința că El mă va ajuta să aduc lumină asupra acestei probleme.

Câteva dintre temele despre care intenționez să vorbesc săptămâna aceasta, sunt: „Cine este acest Melhisedec?” „Unde a ales Dumnezeu să-și pună Numele?” „Durerile nașterii” și în plus, voi vorbi despre alegerea unui bărbat care își caută o soție.

N-aș vrea să vă întoarceți la bisericile voastre și să spuneți: „Fratele Branham a zis asta și asta”, ci aș vrea să știți că eu sunt legat de un Mesaj pe care L-am primit de la Dumnezeu, iar El știe că acesta este Adevărul.

Probabil că sunt printre voi și unii care au fost de față atunci când Îngerul Domnului a venit la mine și mi-a vorbit, în anul 1933, chiar aici, pe strada Primăverii. Dacă nu sunteți de aici, duceți-vă la capătul acestei străzi, acolo unde curge râul. Acela este locul în care s-a întâmplat acel lucru supranatural. Sunt 32 de ani de atunci, iar El a împlinit totul întocmai. Noi am vorbit mesajul, am văzut cum au fost vindecați mulți bolnavi: orbi, ologi, paralitici, ba chiar am văzut cum s-au ridicat oameni despre care se dovedise că erau morți.

Dacă se vestește un mesaj însoțit de semne și minuni și totuși voi rămâneți la vechile convingeri, atunci nu Dumnezeu este Cel care vă călăuzește. Prin aceasta, El încearcă să vă atragă atenția asupra unor lucruri mai importante.

Isus Și-a început slujba vindecând bolnavii și făcând semne mari și minuni. La fel a făcut și Moise și toți ceilalți. Când a fost aici, Isus a făcut aceste lucruri, iar astăzi lucrează la fel ca atunci. Dacă El pornește o trezire printr-o lucrare însoțită de semne mari și minuni și totuși oamenii rămân la învățăturile lor vechi, atunci ceva este putred pe undeva. Trebuie ca această lucrare să fie însoțită de un suflu nou.

După acea lucrare deosebită, toți spuneau: „Omul acesta este un învățător

minunat." Avea cale liberă către orice amvon, să propovăduiască, în timp ce îi vindeca pe cei bolnavi. Tuturor le plăcea și Îl doreau în preajmă. Dar iată că într-o zi, El S-a așezat și a început să le spună: „*Eu și Tatăl una suntem.*” Când s-a întâmplat aceasta, cei care Îl urmau erau tot mai puțini. Apoi, le-a zis:

„Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.

Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6.53-54).

De atunci înainte, oamenii se fereau de El căci spuneau: „Omul acesta este un vampir. Este Beelzebul. De aceea putea El să facă minuni. O, nu făcea decât să ghicească viitorul, să citească gândurile oamenilor. Este un ghicitor.” Dar El era Cuvântul lui Dumnezeu dovedit pentru ceasul acesta.

El a spus: „*Eu fac tot ce este plăcut Tatălui Meu.*”

Domnul să ne ajute și pe noi să facem numai ceea ce-I este plăcut Tatălui. Nădăjduiesc că veți înțelege cu toții. Dacă nu sunteți de acord cu ceea ce spun, aveți respect măcar pentru faptul că am o responsabilitate și că nu mă îndrept către Tars, ci sunt în drum spre Ninive. Da, eu mă duc acolo ca să strig. Domnul să vă binecuvânteze.

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment, fiindcă este aproape nouă și jumătate și nu vreau să vă țin prea mult. Aș dori să aflu totuși, răspunsul la întrebarea următoare: este printre voi cineva care nu ocupă locul pe care ar trebui să-l aibă în Hristos, dar care își dorește aceasta? Ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Frate Branham, roagă-te și pentru mine”? Vai, câte mâini!

Domnul să vă binecuvânteze. Spuneți: „Frate Branham, am venit aici ca să mă apropiez mai mult de Dumnezeu. Dacă voi așeză ridica mâinile, și eu o ridic pe a mea, pentru că de aceea sunt aici. În mine este aceeași sete ca și în voi.”

Zilele trecute s-a întâmplat un lucru extraordinar, iar acum știu ce să fac. Eu m-am rugat ca Domnul să vă dea o înțelegere. Dacă v-a trecut prin gând vreo întrebare, undeva trebuie să existe și un răspuns pentru ea, de aceea rugăciunea mea este ca Domnul să ofere un răspuns la întrebări cât timp vom fi aici.

Dacă sunteți bolnavi, fie ca Domnul să vă vindece. Cred că vom avea servicii în fiecare seară și ne vom ruga pentru voi. Vom face tot ce putem ca să vă ajutăm și credem că și voi veți face tot posibilul ca să ne ajutați. Vom lucra împreună cu credința că Domnul ne va da niște adunări extraordinare.

Tată Doamne, aceste câteva cuvinte care au fost spuse sunt în mâinile Tale acum. Ele nu vor muri niciodată, până când, într-o zi va trebui să fiu pus iarăși în fața lor. Îmi dau seama de acest lucru, Doamne, dar știu că am vorbit cât se poate de sincer.

În această seară, mă rog pentru fiecare dintre acești copii ai Tăi, Doamne și nădăjduiesc că la sfârșitul acestei săptămâni, întrebarea care le chinuiește mintea în această seară, își va găsi răspunsul. Îngăduie aceasta, Doamne.

Tată, sunt aici unii oameni care încă nu Te cunosc ca Mântuitor, care n-au fost niciodată umpluți cu Duhul Sfânt. Îngăduie ca ei să Îl primească acum. Eu nu pot să umplu pe nimeni cu Duhul Sfânt și nici să mântuiesc, ci tot ceea ce pot face, este să le spun ceea ce ai spus Tu: *„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.”* (Matei 5.6).

Te rog, Dumnezeule, pune Tu o asemenea foame în inimile lor, căci au mare nevoie de ea. Dacă n-ar flămânzi și n-ar înseta după neprihănire, cum ar putea

parcurge sute de mile prin zăpadă și prin ploaie, prin munți și prin deșerturi, ca să vină în locul acesta neînsemnat?

Privindu-i, mă gândesc la ceea ce ai spus Tu, Doamne: „*Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.*” (Matei 24.28).

Hrănește-ne Doamne, cu Mana Ta dumnezeiască și dă sufletelor noastre tot ceea ce le lipsește, căci însetăm după Tine, Doamne.

Mă rog ca Duhul Sfânt, care a coborât pe munte în zilele trecute, să umple fiecare inimă de aici cu îndurarea Lui, căci ne dăm seama, Tată, că avem nevoie cu adevărat de înțelepciune, căci dacă nu știm ce facem, cum vom ști cum să procedăm? Da, noi avem nevoie de înțelepciune.

Daniel a spus că a primit înțelepciune sau înțelegere, prin scrierile prorocului Ieremia, așa că și noi vom primi înțelegere prin scrierile Duhului Sfânt, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

În timp ce avem capetele plecate, iar sora va cânta: „El îmi va da har și slavă, și mă va însoți pe cale,” aș vrea să vă rugați în liniște Tatălui ceresc.

Frate și soră iubită, El este atât de aproape de voi, cum este propriul său braț, iar dacă mă credeți când vă vorbesc Cuvântul, credeți-mă și când vă spun aceasta. El este aici ca să vă dea toate cele trebuincioase.

De câteva săptămâni am tot tânjit după aceste câteva clipe, așa că i-am zis lui Billy: „Haide să mergem acasă!”

Meda m-a întrebat: „Bill, vrei să te întorci în ținutul acela rece? Întotdeauna când

mergi acolo, răcești, răgușești și te doare gâtul, așa că abia mai poți vorbi.” Și totuși am venit.

Îl văd acolo în spate pe prietenul meu Charlie Coe.

Eu i-am răspuns atunci soției mele: „Mi-e dor să-l aud pe Charlie spunând: „O veveriță s-a urcat în copacul acesta...” O, mi-e atât de dor să aud aceasta.” Am vrut să fiu cu voi, aici.

Știu că fratele Banks s-a îmbolnăvit foarte rău. Nu demult am avut o vedenie despre el, în care l-am văzut zăcând pe spate, și știu că în curând va pleca dintre noi.

Zilele trecute m-am dus la o adunare internațională a Comercianților Creștini. De obicei, „bunicul Shakarian”, tatăl lui Demos, stătea acolo liniștit până când intram, și atunci se uita la mine, zâmbea și îmi făcea cu mâna. Dar în seara aceea nu era acolo, deoarece plecase dincolo.

Apoi a trebuit să mă duc la acea familie cu „Așa vorbește Domnul”, deoarece fiica lor Florence, urma să moară și ea. Am văzut-o în vedenie cum se ducea. Da, știu că ea va muri.

Eu le-am spus: „Rugați-vă, rugați-vă neîncetat, căci odată, un proroc s-a dus la împărat și i-a spus să-și pună viața în rânduială, pentru că va muri, dar acesta s-a rugat Domnului și Domnul i-a îngăduit să mai trăiască încă cincisprezece ani. Așadar, rugați-vă.”

Zilele trecute, pe când mâncam, a venit la mine un om și m-a întrebat: „Nu ești cumva Billy Branham?” „Ba da”, am răspuns eu.

Probabil că nu m-a recunoscut pentru că aveam chelia acoperită cu această meșă, ca să mă ferească de răceală și de dureri de gât.

„Mă gândeam eu că tu ești, Billy.”

„Da, dar tu cine ești?” l-am întrebat eu.

„Eu sunt John Warman”, a răspuns omul.

„Ce mai face Ziff?”

„A murit, Billy.”

Când m-am dus la primărie să plătesc impozitul, am fost strigat de o doamnă, care mi-a zis: „Știi că a murit John?” M-am simțit foarte stânjenit pentru că nu o cunoșteam pe femeia aceea. Dându-și seama de aceasta, ea mi-a zis: „Îți amintești de seara aceea întunecată, când râul s-a revărsat peste maluri și casele pluteau pe Chestnut Street? Atunci ți-ai pus viața în pericol și ai intrat într-o casă care era gata să se prăbușească, ca să salvezi o femeie și pe copilașii ei.”

„Tu ești cea femeie?” am întrebat eu.

„Da, eu sunt femeia aceea.”

Apoi a început să plângă pentru copilul ei.

Voi știți ce s-a întâmplat atunci.

„Copilul acela salvat din casă, a crescut și s-a căsătorit, întemeindu-și o familie.”
Ea era bătrână și căruntă, și la fel eu. Rând pe rând, ne pierdem cărțile din mână.

Noi avem adunări în continuare, dar astăzi îl pierd pe unul, mâine pe altul și tot așa. Toți trebuie să pierdem pe cineva, dar, frate, soră, există un loc de întâlnire, așa că haideți să ne asigurăm că ne-am pus viața în rânduială. Haideți să nu îngăduim ca toată cunoștința pe care am primit-o despre Dumnezeu să fie în zadar. Haideți să credem cu adevărat și să-L urmăm cu adevărat.

Doamne, ei sunt în mâinile Tale, așa cum sunt și eu, de aceea, Te rog să ne conduci Tu în adunările care încep de mâine seară. Ajută-ne să nu vorbim despre altceva decât despre Tine și să nu ne gândim la altceva decât la Tine, căci Tu ai făgăduit că ne vei ține într-o pace desăvârșită.

De asemenea, în Biblie este scris: „*Nu te bizui pe înțelepciunea ta.*” (Proverbe 3.5). O, Dumnezeule, noi nu dorim să avem o înțelepciune personală, ci vrem înțelepciunea Ta, de aceea, Te rugăm să ne-o dai, Doamne și să aduci o trezire în sufletele noastre, astfel ca acest grup de oameni să devină o inimă și un gând. Îngăduie aceasta, Tată, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos.

„Sufletul meu răpit va găsi odihnă dincolo de râu.

La cruce, la cruce, să fie biruința mea de-a pururi

(Haideți să ne ridicăm mâinile)

Iar sufletul meu răpit să găsească

Odihnă dincolo de râu,

Isuse, ține-mă lângă cruce.

Din muntele Calvarului curge

Un izvor de vindecare pentru toți,

Fără nici o plată

La cruce, la cruce,

Să fie biruința mea de-a pururi,

Iar sufletul meu răpit să găsească

Odihnă dincolo de râu”.

(Fratele Branham începe să fredoneze refrenul.)

Poate că este printre noi cineva care ar vrea să îngenuncheze lângă altar și să spună: „Doamne, eu nu sunt așa cum ar trebui, de aceea am nevoie de o schimbare și aș vrea ca ea să se realizeze chiar începând din seara aceasta.”

Vă așteptăm să veniți ca să ne rugăm pentru voi.

„La cruce, la cruce,

Să fie biruința de-a pururi,

Iar sufletul meu răpit să găsească

Odihnă dincolo de râu.

Isuse, ține-mă lângă cruce,

Din muntele Calvarului curge

Un izvor de vindecare pentru toți,

Fără nici o plată.

La cruce, la cruce,

Să fie biruința mea de-a pururi,

Iar sufletul meu răpit să găsească

Odihnă dincolo de râu.”

Haideți să ne rugăm fiecare în felul lui. Dați uitării ora și haideți să ne plecăm înaintea Domnului.

O doamnă strigă aici: „Te iubesc, Isuse!”

Vă mai amintiți ce simțământ sfânt v-a cuprins cu ani în urmă, când ați primit mântuirea? La fel este în seara aceasta. Haideți să ne rugăm fiecare în felul lui: haideți să ne închinăm viața Domnului.

Doamne Isuse, Tu ești Izvorul vieții.

Tu ești Izvorul bunăstării mele

Îmi ești mai mult decât viața

Pe cine am pe acest pământ, în afară de Tine

Și în cer, pe cine altul am?

Dumnezeule îndurător, Te rugăm să reverși peste fiecare din noi harul și îndurarea Ta, acum, când stăm lângă altar.

Mulți nu au putut să vină aici, sus, dar Te rugăm să fii cu ei acolo unde se află, căci Tu ești dispus să primești tot ceea ce Îți oferim noi, Doamne. Dacă Îți oferim timpul nostru, Tu îl primești; dacă Îți punem în slujbă talentele noastre, Tu le primești, dar în seara aceasta, noi mergem mai departe și ne punem în slujba Ta pe noi înșine, cu toată ființa și gândurile noastre. Tot ce am și tot ce cred că voi avea, este al Tău, Doamne.

Te rugăm să primești toate aceste rugăciuni care se înalță spre Tine și să ne dai și nouă din profunzimea Duhului Tău, care să ne schimbe viața, căci ne dăm seama

că trăim în timpul sfârșitului și că nu mai poate dura mult. Cu fiecare zi care trece, vedem cum cei dragi ai noștri ne părăsesc și știm că în curând va veni și rândul nostru.

Primește-ne, Doamne, în această seară, când gândurile noastre sunt limpezi. Primește-mă, Doamne. Eu nu sunt nimic, dar dacă poți să mă folosești în vreun fel, atunci mă închin Ție.

Te rog, Doamne, și pentru acești oameni buni care au strigat împreună cu mine în munții Arizonei și care au îngenuncheat împreună cu noi, în seara aceasta, în jurul altarului, ca să-și predea viața în mâinile Tale. Noi Te iubim mai mult decât ne iubim viața, Tată, Te iubim mai mult decât ne iubim soția, soțul, copiii, părinții sau frații. Te iubim, Doamne Isuse, și Te rugăm să torni în sufletele noastre untdelemnul bucuriei, să ne speli prin apa Cuvântului Tău și să ne faci o parte din Adevăr.

Doamne, mulți dintre cei care sunt aici în seara aceasta, și mulți dintre cei care vor veni, nu înțeleg prea bine aceste probleme vitale, de aceea Te rugăm să deschizi Tu în casa Domnului un izvor care să ne curățească.

Te rog, Doamne, spală-ne și curățește-ne în sângele Tău, fă-ne niște fapte noi, dă-ne harul și puterea de a duce mai departe Cuvântul Adevărului, în descoperirea dumnezeiască a lui Isus Hristos.

Îngăduie, Doamne, ca El să vină în mijlocul nostru, să ne vindece bolile, să ne ierte păcatele, să ne umple inimile însetate cu bucuria Evangheliei descoperite în inimile noastre. Binecuvântează fiecare păstor, fiecare cântăreț, fiecare învățător de școală duminicală; binecuvântează-i pe toți, Doamne, căci, cu adevărat, noi Te iubim.

Acum suntem ai Tăi, de aceea, Te rugăm în Numele lui Isus Hristos să ne folosești

după sfânta Ta voie.

„Credința mea privește la Tine,

Miel al Calvarului, Mântuitor divin!

Ascultă-mă când mă rog,

Eliberează-mă de păcate.

Ajută-mă de astăzi,

Să fiu cu totul al Tău.”

Vă place cântarea aceasta? Haideți să mai cântăm:

„Când trec prin labirintul negru al vieții,

Înconjurat de necazuri,

Fii Tu călăuza mea;

Întunericul adânc fă-l zi

Alungă-mi teama,

Și nu îngădui să mă îndepărtez de Tine.”

Nu vă dă o senzație plăcută? Câți dintre voi iubesc aceste cântări vechi? Mie îmi plac foarte mult, vouă nu?

/: Noi mergem spre Sion, Minunat, spre Sion.

Noi mergem spre Sion,

Cetatea sfântă a lui Dumnezeu: /

Veniți toți cei ce îl iubiți pe Domnul,

Vestiți-vă bucuria, Cântați cu noi,

În jurul tronului de har,

Haideți să ne ridicăm în picioare și să dăm mâna unii cu alții, cântând:

Noi mergem spre Sion...(Domnul să te binecuvânteze, soră).

Noi mergem spre Sion.

Cetatea cea sfântă a lui Dumnezeu.

/: Noi mergem spre Sion, Minunat, spre Sion.

Noi mergem spre Sion,

Cetatea sfântă a lui Dumnezeu:/

Nu-i așa că vă simțiți minunat? Haideți să ridicăm mâinile și să-L lăudăm așa cum știm noi.

Doamne Isuse, Trandafirul din Saron, Crinul din vale, Luceafărul strălucitor de dimineață, Cel mai frumos din zecile de mii, Izvorul vieții, o, cât de mult Te iubim!

O, Tată sfânt, cum Te lăudăm! (Fratele Branham continuă să-L laude pe Dumnezeu și să I se închine).

...la cruce,

Să fie biruința mea de-a pururi,

Iar sufletul meu răpit să găsească

Odihnă dincolo de râu.

Cred că în curând vom pleca, căci înaintea noastră se află ceva. (Cred că proorocesc). Taine mari vor fi descoperite și oamenii care acum sunt supărați, se vor bucura.

La cruce, la cruce, să fie biruința mea de-a pururi,

Iar sufletul meu răpit să găsească

Odihnă dincolo de râu.

Când Ioan era prea bătrân ca să mai propovăduiască, continua să spună cu toată puterea pe care o mai avea: „*Copilașilor, iubiți-vă unii pe alții.*” Iubiți-vă unii pe alții.

Nu îngăduiți ca între voi să intre ceva, ci țineți totul la distanță. Înfrunțați orice obstacol, indiferent care ar fi el, căci suntem în drum spre Ninive. Nu vă urcați pe corabia care duce la Tars, și care vă va depărta de noi, și haideți să mergem înainte, pe râul binecuvântării lui Dumnezeu. Eu cred că vom fi biruitori, pentru că îl cred pe Tatăl meu.

Te simți mai bine acum, soră? Minunat.

Îmi place să văd copii care se nasc. De ani de zile, mii de oameni s-au născut în Împărăția lui Dumnezeu, aici, în locul acesta.

Pe vremea când aveam doar 80 de cenți în buzunar și doream să construim o biserică, habar n-aveam ce lucruri mari aveau să se întâmple aici, dar El a spus: „*Eu, Domnul, am sădit-o, și Eu o voi uda zi și noapte.*” (Isaia 27.3), și El și-a ținut făgăduința întocmai. Domnul să vă binecuvânteze.

Țineți minte că mâine seară, adunarea se va ține în sala de la liceul acela. Vom lăsa aici pe cineva care să-i îndrume acolo pe noii veniți, care nu vor ști cum să ajungă.

Dacă Îl iubiți, spuneți: „Amin”.

(Amin). O, nu este minunat?

De multe ori stau jos, pe malul râului și cânt vechea cântare:

„Stau pe malul Iordanului și privesc cu jind

La bunătatea și fericirea din Canaan

Unde sunt aripile mele.”

Mulți dintre cei pe care i-am botezat în seara aceea, acum 30 de ani, sunt deja dincolo. Ei au fost martori atunci când Luceafărul strălucitor de dimineață a coborât din cer și a spus:

„După cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, Mesajul tău va merge înaintea celei de-a doua veniri a Lui.”

Cine și-ar fi închipuit atunci? Dar toate cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărate, căci noi trăim în prezența marelui Împărat. Domnul să vă binecuvânteze.

Să ne plecăm capetele, iar fratele Neville este rugat să vină aici, ca să încheie adunarea cu o rugăciune.

Domnul să te binecuvânteze, frate Neville.

- Amin -